

- 1 ועל-דרך-זה נרמז ענין הגאולה במזמור האחרון של השיעור - "שירו לה' שיר חדש"¹²¹, על-פי הידוע
 2 ש"שיר חדש" לשון זכר, קאי על השירה דלעתיד-לבוא, ש"אין אחריה צער (גלות)"¹²² - ומעין זה הוא
 3 בכל גאולה, כיון שכל הגאולות שייכות זו לזו, ו"שם גאולה עלה"¹²³.
- 4 ויש להוסיף, שמלבד השייכות לשיעור היומי בתהלים כפי שנחלק לימי החודש - הרי מפורסם הקשר
 5 של י"ט כסלו לפסוק "פדה בשלום נפשי"¹²⁴, כדברי אדמו"ר הזקן¹²⁵ "כשקריתי בספר תהלים בפסוק
 6 פדה בשלום נפשי.. יצאתי בשלום" - שהוא בשיעור תהלים של י"ט כסלו כפי שנחלק לימי השבוע (יום
 7 שלישי בשבוע, שבשנת הגאולה חל י"ט כסלו ביום שלישי שהוכפל בו כ"טוב).
- 8 [וכסיפור (וביאור) נשיא דורנו¹²⁶, שאין זו סתירה להידוע שרבותינו נשיאינו היו אומרים שיעור
 9 תהלים כפי שנחלק לימי החודש, כי "בהיות.. רבינו הזקן במאסר, הוסיף להגיד שיעור תהלים ביחוד
 10 בשביל מצבו בהווה", כמו שמצינו "אשר במאורעות שונות" היו רבותינו נשיאינו אומרים "תהלים בשופר..
 11 היינו כמו שהתהלים נחלק לימי השבוע"].
- 12 טז. על-דרך-זה נתקבל המנהג אצל כמה וכמה מישראל (והולך ומתפשט) ללמוד שיעור יומי בספר
 13 הרמב"ם - שלושה פרקים ליום [ואלו שאין זה בכוחם - משתתפים בשיעור זה על-ידי לימוד פרק אחד
 14 ליום, או לימוד המצוות השייכות לשיעור זה מתוך 'ספר המצוות' להרמב"ם¹²⁷] - וכרגיל, להתעכב בעת
 15 ההתועדות על הלכה אחת בשיעור:
- 16 השיעור של י"ט כסלו הוא - שלושה פרקים הראשונים של הלכות טוען ונטען (החל מהכותרת
 17 להלכות אלו - "מצות-עשה אחת.. דין טוען, מודה או כופר").
- 18 וכתב הרמב"ם בריש פרק ב': "כל חשוד על השבועה אין משביעין אותו לא שבועת התורה ולא
 19 שבועה מדבריהם ולא שבועת היסת, ואפילו רצה התובע אין שומעין לו".
- 20 הטעם בפשטות שאין משביעין החשוד על השבועה הוא מפני שאין שבועתו מבררת את האמת, כיון
 21 שאינו נאמן על השבועה, ואם-כן אין שום תועלת בשבועה זו, אבל עדיין צריך להבין - מדוע אין
 22 משביעין אותו על הספק (שהרי אין וודאות שמוכן להשבע לשקר, כ"אם רק חדש)?
- 23 וביותר אינו מובן - סיום ההלכה, ד"אפילו רצה התובע אין שומעין לו": זה גופא שהתובע רצה
 24 להשביע אותו, מוכיח, שלדעתו יש תועלת בשבועה. ובפשטות, כי יתכן שעצם הענין שמטילים עליו
 25 חיוב שבועה יביא אותו להודות על האמת (כי אולי פוחד משבועת שוא) - ומדוע "אין שומעין לו"?
- 26 ויש לומר, שעיקר הטעם שאין משביעין את החשוד הוא - מפני האיסור ד"לפני עור לא תתן
 27 מכשול"¹²⁸, שלא להכשיל אותו בשבועת שוא (כיון שחשוד על השבועה, וגם עתה הוא כופר את טענתו
 28 הוודאית של חבירו).
- 29 יז. ומזה יש ללמוד הוראה נפלאה ב"תיקון הדיעות" (כמו שכתב הרמב"ם¹²⁹ שרוב הלכות התורה
 30 באו "לתקן הדיעות וליישר כל המעשים") - עד כמה משתדלת התורה להביא "רפואה לעולם"¹³⁰, לתקן
 31 "חולי הנפש"¹³¹ שבישראל.

- 32 שהרי המדובר בנידון-דין, באיש ירוד ביותר, שאף-על-פי שיודע שממון חבירו נוגע לו בנפשו
 33 (בלשון רבותינו ז"ל¹³² על הפסוק¹³³ "היקום אשר ברגליהם" - "זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו"),

שאין ביכולתם ללמוד אלא פ"א או השיעור בסהמ"צ.

(128) קדושים יט, יד.

(129) הלי' תמורה בסופן.

(130) ראה עירובין נד, א. זח"ג קס, רע"ב. פירש"י בשלח טו,

כו.

(131) ראה רמב"ם הלי' דעות רפ"ב.

(132) פסחים קיט, א. וש"נ. הובא בפירש"י עה"פ.

(133) עקב יא, ו.

(121) צו, א.

(122) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר -

פסחים קטז, ב.

(123) ראה פירש"י מגילה יז, ב.

(124) תהלים נה, יט.

(125) אג"ק שלו סל"ח. וש"נ.

(126) אג"ק שלו ח"ג ע' תעג ואילך. וש"נ.

(127) וי"ל שהלומדים ג"פ ליום "מוציאים יד"ח" את אלו